

אסיף רחמים כבודת אור

*

יש לילה
ויש מה שאינו לילה
ויש אתה –
נצב על קוֹהֶגְבּוּל בַּגֶּב פְּצוּעַ.

קרע בסימן כוכב

לפאול צלאן

עשיתי לי שיר, מפלט וקבר,
ואותו אני מבקש –
את העלג והחגר, פצוע־המח, המפגר
את האחד שהלך מבעד לעיני צפור הלילה ודבר;
את הילד אני שואל שגח קרום עופרת
טובל במים אחרים
ועל מצחו חותם האפר;
שנחנק את שנתו בלילות שרדו באפק הקרוע
מבעית בנשימותיו את היערות;
שטוה באצבעות מגומי את תוֹהֶזְעָקָה
ודמעותיו (פזב של עין שהתנפרה לכאבה)
מלאו את ראותיו
כמים־לילים.
הוא שדבר
שהיה
שעלה כמו עץ להתרוקן לתוך הלילה
בטבעת שבורה;
שידו הקפואה של מנגן־מקבר

נִקְשָׁה עַל צְלָעוֹתָיו אֶת הַדִּי הַמִּנְגִּינָה
 שְׁמוּסָס עַל לְשׁוֹנוֹ בְּעֵין עֲצוּמָה
 עַד שֶׁהָאוֹר נִקְרַשׁ לִיד וְהַיָּד נִגְדָּעָה;
 הוּא שָׁיְדָע
 שְׁשֹׁמֵעַ אֶת הַפִּיּוֹת
 לֵב שְׁנִתְּעָה מִחוּץ לְמִנִּין הַפְּעִימוֹת
 שְׁמִשָּׁה בְּחֶרְחוּר אֶת רִסְיֵי הָאוֹר שֶׁהִבְרִיקוּ קְלוּשׁוֹת
 מִסְכָּה חֲשֵׁכָה בְּקֶצֶה הָרְחוֹק שֶׁל חוּג הָעוֹלָמוֹת;
 שֶׁקָּרָא אֶל הַבְּלִתֵּי-כָרוֹי
 אֶל הַנוֹהָה-לְעַד-אֶל-הַקְּרָעוֹת
 עַד שֶׁלֹּא הָיָה אֵלָּא הַד לְקוֹלָם
 שֶׁל מִי שֶׁלֹּא הָיוּ אֵלָּא הַד בְּתוֹרָם;
 שְׁבִתָּאוֹת-עֲלֻטָּת אַחֲרוֹנָה הָעֶכֶר אֶת מוֹתוֹ
 וְשָׁכַב בְּסוֹף לְבַד
 עֵיף וְנֶאֱבַד
 מוֹבָס בִּידֵי חֶזְקוֹ.

 פָּנָה אֶל הַנוֹתֵר-מִחוּץ-לְמַעֲנָה –
 רֵאָה, שֶׁם מוֹטָלָת
 מְרֻטָּשֶׁת
 הִתְשׁוּבָה.

*

כְּבִדַּת-אוֹר
 פָּרַח לִילָה שֶׁלָּהּ בֵּין פִּלְחֵי הַתִּיל
 שׁוֹקֵעַ בְּשָׁנָה בְּלִתִּי-פִתְיָרָה.
 קָרַע אֶת הַכּוֹכַב מִלְבָּה,
 הִנֵּחַ לִלְיָלָה לְטַפָּטֵף.

שמים מטיפי לילה
 על הרים ריקים מיער
 בורקבה משחיר בחשכת רעב;
 אמן לך תאר לבלבל את הזרות.
 על קו-הברזל כוכב
 רואה אותך למעלה
 בעין מחוקת-אישון כופל את החלל;

הרטט באגן המים
 הקריאה השבורה של המעגל.